

JÉZUS, A GYERMEK.

Írta: dr. HEGEDŰS LÓRÁNT volt miniszter.

És előhíván egy kis gyermeket,
közéjük állítja vala azt.

(Máté XVIII. 2.)

A legcsodálatosabb jelenség Jézus megjelenésében az, hogy ő a gyermeket állítja oda vallásának fundamentumául, mert benne is gyermek lakik. A többi vallásalapító: Mózes, Buddha, Konfucius, Mohamed, távol áll ilyen gondolat-tól. Elképzelni azt, hogy Jézus keleten jelenik meg, ahol a nőt más állatfajnak, «asszonyi állatnak» tartják, s jogilag pária, a gyermek pedig még lelketlen féreg, hogy ő, kinek nincs családja, test szerint, a gyermeket állítja tanítványai elé — maga is csoda. Pedig ebben van Jézus tanításának legmélyebb lényege. Mikor óriási sokaság járt vele — felkiált: «Bocsássátok hozzám a kisdedeket, mert övök a mennyeknek országa!» Miért mondja ezt? Mert nem bocsátották őket hozzá. Ha hozzá eresztették volna, nem így szólna, de távol akarták tőle tartani őket. Mikor végtelen szereté harmatozni kezd, hogy végigcsorduljon a világon, legtökéletesebb egyszerűségében megint a gyermekkel példázza azt, mert Máté X. részének utolsó versében e fölséges szavakat halljuk: «És aki inni ád egynek e kicsinyek közül, csak egy pohár hideg vizet tanítvány nevében, bizony, mondom néktek, el nem vesztheti hatalmát.»

Innét van a tüneményes csodáknak az a leg-tündöklőbb csodája, hogy egy vallásalapítót gyermekkorában keresnek fel, nemcsak a keleti bölcsék, kik a biblia szerint egyenesen a gyermek imádására indulnak el, hanem az egész mai emberiségnek oly szörnyen megsebzett szíve. A gyermek Jézus! Mert Jézus gyermek. Először is gyermek azért, mert nem fejlődik. Nem is fejlődhetett lelke; ő nem keresi az igazságot, hanem hozza. De gyermek azért is, amit ő példáz, hogy a gyermeki szívben még nincs semmi, nincs felekezeti különbség, nincs osztály, nincs még gyűlölet, még senkiben nem csalódott, még senkire nem bosszús, tehát e tiszta edényben csak egy van: szeretet. Ez Jézus lelkének lelke s ezért ő mindig gyermek marad. Rafael nagyon helyesen gondolt erre, mikor a sixtini Madonna csodás Jézusának szemében már egy lángész tüzét látjuk, amely elvarázsol, Jézus mindig gyermek is marad, nemcsak azért, mert a gyermekben keresi a mennyeknek országát és ide akarja gyűjteni a társadalom egész szeretetét, hanem azért, mert a szeretetnek nagy apostola, a gyermeki szeretet emeli a fájdalmak után is fölénk világvallásának fölséges boltozatául. Mennél tovább olvasom a bibliát, annál inkább arra a tapasztalatra jutok, hogy Jézus erkölcstanának alapjává is a gyermeket akarja tenni. Abban a korban roppant sok törvény, római, zsidó, új és régi volt érvényben, egymással küzdve, egymással harcolva, az emberek fejét megzavarva. És Jézus már a tisztázásához fog ez etikai kódexnek akkor, mikor mondja, hogy minden törvények között csak kettő van, az egyik: szeresd az élő Istent, a másik: szeresd az embert. Itt már az egész bibliát, az összes törvénykönyvet két nagy parancsá egyszerűsítette, de még tovább megy, minden beszédénél odaállítja a gyermeket. Ez azt jelenti, hogy minden törvény, min-

den paragrafus, minden ide-oda alkalmazott erkölcs fölött van egyetlenegy szabály: anyák és apák, és te emberiség, ne tegyetek olyat, amit nem meretek ártatlan gyermekeitek szemébe megmondani. Miért van ez? Mihelyt valaki rájött arra, hogy a bibliának ez az igazi értelme, akkor más erkölcsi kódexet elképzelni nem is tud.

— Miért van ez? — kérdem a mi zűrzavaros, rettentően összezilált korunkban. Azért, mert minden ártatlan gyermek szeméből Jézus néz felénk, a gyermek, örök szimbólum, Jézus a gyermek, az örök erkölcs, Jézus a gyermek, az örök szeretet, mely meg tudja váltani a világot, ha a felnőttek meg nem akadályozzák benne.